

HCLivess

UNIVERZÁLNÍ TEORIE
TŘETÍ PŘEPIS DRUHÉHO VYDÁNÍ

Na počátku nebylo nic, bylo vše, nebylo vše, bylo nic.

Lidé tvrdí, že vznikl vesmír.

Já však tvrdím, že vesmír nevznikl a vznikl.

Někteří tvrdí, že vesmír je nekonečný. Někteří tvrdí, že je konečný.

Já tvrdím, že je nekonečný a konečný.

Někteří filozofové tvrdili, že vesmír je v rovnováze. Někteří tvrdili, že v rovnováze není.

Já tvrdím, že je a není v rovnováze.

Můžete si myslet, že něco tvrdím.

Já však netvrdím a tvrdím, že něco tvrdím a netvrdím.

Může se vám zdát, že v tomto textu existuje harmonie.

Já však tvrdím, že neexistuje i existuje.

Pro předchozí větu si můžete vytvořit nadřazený, popisující pojem. Já však tvrdím, že máte i nemáte pravdu. I vaše mysl je v rovnováze. I rovnováha je v rovnováze. Čím více víte, tím méně víte.

Kdokoliv může tvrdit, že je dále než já.

Já však chci dokázat, že dále se jít nedá i dá.

I. PŘEDMLUVA, ÚVOD

Pro téma seminární práce jsem se rozhodl hlavně proto, že trpím neodbytným pocitem o zbytečnosti psát v duchu moderní společnosti o stokrát omílaných tématech typu drogy či právo, můj názor na ně jednoduše odvodit s následujícího textu. Neznám způsob jak lépe obhájit své názory, než obhajobou jejich obhajoby.

Teorie obsažená v této seminární práci navazuje na mé myšlenky o podstatě světa, jejichž nejvýraznější kořeny vznikly kolem roku 2000. Primárním motivem pro mne byla přirozená vlastnost člověka se ptát spolu s pomalým odhalováním nesmyslnosti západního uvažování, jež proměnila vnitřní plamínek filosofie na oheň. Výsledky mé práce se projevily na první kompilaci z roku 2001 s názvem *Universální teorie*, pojednávající o jednoduchém schématu podstaty vesmíru. Později jsem zjistil, že tento model se graficky nejvíce podobal vědeckým teoriím Minsnera, Thorna a Wheelera z roku 1973, Juliana Barboura z roku 1999 či Boltzmannova. Tento fyzikální model je založen na tzv. vývoji vesmíru směrem od bodu alfa, kde existuje stav nejkonzentrovanejších částic s nejvyšším uspořádáním. Postupně se tento stav rozrůstá do většího množství méně koncentrovaných stavů. Hlavními rozdíly mezi mnou a těmito vědci však zůstal fakt, že moje teorie určila bod alfa pouze za výchozí stanoviště pozorovatele, přičemž rozrůstání vesmíru bylo z každého jiného libovolného bodu opět relativní, rozrůstání tudíž nebylo omezeno kvantitativními výpočty fyziky a kromě nekonečného růstu přímého jsem uvedl i nekonečný růst paralelní. Zde se však věda rozchází s pokračováním mých úvah, protože se snaží nalézt negativní bod k bodu alfa, zvaný též absolutní nula. Opovažuji se nazvat tento bod za neexistující předpoklad vědeckých postupů, alternativní bod pozorovatele, který může existovat snad pouze v kubistických obrazech Pabla Picassa. Teorie, které se budu nadále věnovat, se dočkala svého již třetího přepisování. Předem bych rád upozornil, že základní koncept nebyl ovlivněn žádnou jinou filosofií či naukou, jelikož v roce 2002 jsem ještě ani netušil, co slovo filosofie znamená. Docílil jsem však obrazu, který se do určité míry shoduje se známými dialektickými filosofiemi, například Heraklitem či Hegelem. Zajímavé však zůstává, že já uvádím základní zdroj své úvahy, od něhož odvíjím všechny další náhledy. Stejného názoru jsem se nedopátral u žádného z filosofů. Jakýkoliv názor však striktně vyvozují z původního principu. Nenechal jsem se tedy ve svých názorech ovlivnit názory druhých, protože věřím, že tlumočením se jednoduše nedá dojít nikam a jediný postup při odhalování nejčistší, ne však čisté pravdy spočívá ve světě, ne v názoru ostatních. Z názoru ostatních bych mohl vyjít pouze tehdy, kdybych se

považoval za nadčlověka, to však učinit nemohu, protože jak se později budete moci přesvědčit, názor všech lidí stojí na stejné úrovni.

II. PROBLÉMY SPOJENÉ S ARISTOTELOVSKÝM UVAŽOVÁNÍM

Jakýkoliv počet odpovědí ohledně principu světa vyvažuje právě stejný počet otázek. Od dob nahlížení na svět skrze Aristotelovu logiku došlo k závažnému odvrácení se od pravdy. Většina lidí se ptá – co se stalo špatně? Jejich opomíjející ego nedokáže vnímat skutečnost. Důsledky činů konaných ve slepotě člověka, který se staví na místo Boha se značně liší od důsledků očekávaných.

Člověk se již neptá. Zrušil tázání a začal odpovídat na otázky, které si utvořil ne podle pravdy, ale podle vlastní vůle. Přitom zapomenul, že sám není Bohem. Hlavní problém většiny lidí dnešní společnosti není to, co si myslí, ale to, co si myslí, že si myslí. Jakýkoliv pokus o popsání světa, jeho substance, principu, složení, končí neúspěchem právě proto, že ignoruje jeho princip. Právě proto, že Aristoteles začal uplatňovat logiku.

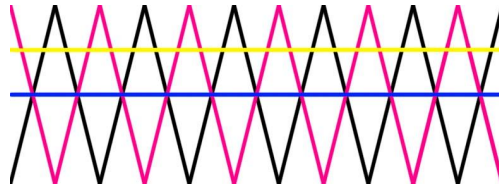
Podobně jako je fyziky nedávno objevený deterministický chaos dočasnou náhražkou k cestě za všemi souvislostmi, je i logika provizoriem k cestě za poznáním. Je načase dokončit dům a strhnout lešení. Podobného konstruování se dočkáte i v mém díle, protože se jedná o jedinou cestu k jeho pochopení.

Jakkoliv se člověk snaží najít podstatu o existenci, nedaří se mu to. Jednak proto, že vychází z určitých předpokladů a také proto, že se nedokáže poučit z toho, že nikdo nikdy nic nezjistil. Je zapotřebí vrátit se zpět, před Aristotela, který ve svém uvažování zaměnil Zemi za nebesa a zapřičinil, že dnešní společnost při pokusech létat tvrdě naráží na kamení. Vrcholem těchto snažení se stala scholastika a dogmatická církev.

Je třeba se odpoutat od vědy, scholastiky a dogmatické církve, odhalit fakt, že všichni lidé jsou si v poznání rovni. Že všichni vědí vše a zároveň nikdo neví nic, protože vše je nic, stejně jako nic je vše. Bez života není smrti, bez světla není tmy, bez zla není dobra, bez neznalosti není poznání a bez neexistence není existence. Tudíž svět existuje právě proto, že neexistuje.

Například mír není harmonií, protože sám o sobě představuje něco polarizovaného. Mír se stává součástí harmonie právě tehdy, když k němu přiřadíme válku. Toto spojení je věčné, zaleží pouze na tom, do jaké míry jej člověk vnímá. Pokud jej člověk nevidí vůbec, projevuje se stále častěji tím, že člověk naráží na nepochopení určitých faktů, které jej přivádějí k určitým závěrům, podle jejichž pravdivosti se tento cyklus opakuje. K naprosté

radikalizaci těchto vztahů dochází právě v pseudoracionální společnosti, kdy je hladina reality posunuta samozvaně směrem k větší blaženosti, jak je uvedeno na grafu.

- Modrá linie naznačuje skutečnost, pravdu, absolutní poznání.
- Růžová barva naznačuje první stupeň jedné z polarit.
- Černá linie naznačuje první úroveň protipolarity k růžové barvě.
- Žlutá linie naznačuje posunutí vnímání skutečnosti, omezení se spíše na to dobré (například růžová barva).

Historická proměna uvažování: vícevrstvé (antika) -> dvoj až jednapolární (Aristoteles) -> definitivně jednapolární (scholastika)

Člověk snažící se utéct před negativní částí reality (v grafu například černá), utíká zároveň od stejného množství pozitivní reality, ke které se snaží dostat skrze odvrácení se právě od reality negativní. Tento optimistický „tik“ se stal pronásledovatelem člověka v moderní společnosti, který si neuvědomuje svou neschopnost utéci před principem popsaným v mé teorii. Je třeba si uvědomit i druhou část skutečnosti.

Jednoznačným a důsledkem tvrzení, že všechny věci spějí k „dobru“, které se po Aristotelovi stalo jakousi samozřejmostí je to, že člověk přestává vnímat záporné části světa, soustředí se pouze na věci pozitivní a následně nedokáže pochopit souvislost mezi dobrým a špatným. Ztrácí orientaci a při svém nekonečném shonu za vším kladným nepoznává v důsledcích své činnosti to špatné, ztrácí schopnost vysvětlit si negativa.

Spojíme-li tedy dohromady špatné s dobrým, odpoutáme-li se od jednostrannosti, omezíme-li své ego, začneme-li od začátku, mohli bychom se dopracovat „výsledku“. Následující kapitola se věnuje úvodu k složitému vysvětlení světa podle jednoduchého principu pomocí vysvětlených postupů.

III. ZÁKLADNÍ VYSVĚTLENÍ UNIVERZÁLNÍHO PRINCIPU

Na počátku (libovolně určeném bodu v nekonečnu) nebylo nic. To nic bylo vším, tudíž žádný počátek nikdy nebyl. Toto vše, aby mohlo být, muselo zůstat ničím. K tomu, aby mohlo být ničím a zároveň něčím, muselo být uvnitř nějaké a vně žádné a přitom uvnitř žádné a vně nějaké, uvnitř vnější a vně vnitřní. Proto mohlo vzniknout světlo a zároveň tma, život a s ním smrt. A jakkoliv by se někdo pokusil tento stav změnit, byl by potrestán tímto vyšším principem, nicotností něčeho. Principem Boha, který je vším, vše objímá, ví vše a nic mu neunikne, nikdo se před ním neschová. Kdyby se člověk například pokusil zbavit se smrti, stát se nesmrtelným, smrt by pronikla do života a utvořila by jednotu života a smrti. Stejně tak život se stává stejně hodnotným jako smrt, protože smrt je protikladem života. Být mrtev znamená nežít. Neznamená to nebýt. Nebýt znamená žít věčně.

Hlavním problémem a zároveň převahou této teorie je fakt, že popisuje svět ubíhající do nekonečna. S nekonečnem bych rád uvedl skutečnost, že některá má tvrzení jsou orientována na nižší úroveň nekonečného žebříčku, zatímco ostatní stojí na vyšším stupni. Žádné tvrzení však nestojí na stupni absolutně nejvyšším, protože taková hladina v nekonečnu samozřejmě neexistuje. S tvrzeními na nižší úrovni se setkáte hlavně ze začátku. Jsou uvedena proto, aby mohla být kolej vašeho myšlení pomalu přepojena na kolej této teorie, protože člověk je jednoduše zvyklý dělat závěry i když žádný závěr neexistuje a zároveň existuje, protože závěr je a zároveň není závěrem. Jedním z argumentů uvedených na primitivní úrovni je věta v minulé kapitole: „Stejně tak život se stává totožně hodnotným jako smrt, protože smrt je protikladem života. Být mrtev znamená nežít. Neznamená to nebýt. Nebýt znamená žít věčně.“ Na další úrovni myšlení je však důležité si uvědomit, že žít znamená být mrtev, tudíž žít věčně vyjde na stejno jako být mrtev.“ Pokud bychom přešli na další patro, museli bychom uvést tvrzení, které by bylo tomuto faktu protipolární. Nejpodstatnějším úkolem člověka je tedy hledat pravdu, které se mu nikdy nedostane, jak je uvedeno později. Odhalování pravdy tedy spočívá v pochopení nepochopitelnosti světa.

Je důležité následně zmínit, že materiál, který právě čtete, nemůže v žádném případě pokrýt téma, o kterém pojednává. Hlavně proto, že podléhá zmíněnému absolutnímu principu. I kdyby se mu to podařilo, nikdo jej nemůže pochopit. Právě proto, že mysl je součástí člověka, který podléhá zmíněnému paradoxu. Každý člověk umí a zná stejně, protože každý celek podmíněný světu musí být vyrovnaný a být ničím proto, aby nenarušil rovnováhu. Ve světle je tma a ve tmě je světlo. V životě je smrt a ve smrti je život. Neznalost rovná se

poznání. Nic je vše a vše je ničím. Moje tvrzení by bylo plané, pokud by se vědě podařilo objevit tak dlouho hledaný „vzorec na celý svět“, který každému leží přímo u nohou. Pokud by se komukoliv podařilo stvořit svět žijící v míru, kterého se mohou naivně dovolávat členové hnutí Hippies až do Soudného dne, pak bych přiznal omyl.

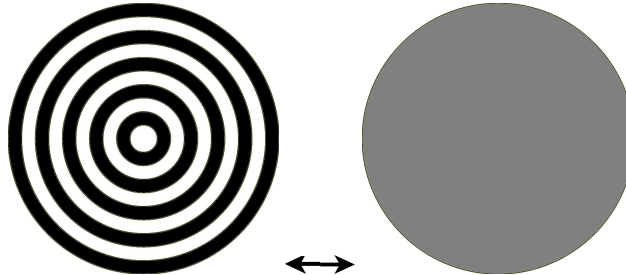
Je třeba hledat nejhlubší proč, ne nej povrchnější proto. Musíme zpochybnit každý závěr, každé zpochybnění závěru. Nikdo nemůže mít pravdu. Pravdu má pouze Bůh, všeobjímající a zároveň nenahmatatelný princip stvoření. Kdokoliv by se pokusil popsat Boha principy logiky, selhal by. Selhal by hlavně proto, že ke každému výroku, který by tvrdil musí mít právě jeden opačný výrok. K jakémukoliv počtu tvrzení by musel mít právě stejný počet antitvrzení (výrok chápeme v této větě jako kvalitativní vlastnost světa, tvrzení jako vlastnost kvantitativní.). Neříct nic je tedy největší pravdou, zůstat co nejbližší věčnému, automatickému a nekonečně přesnému principu. Člověk je odsouzen hledat pravdu, které nikdy nedosáhne.

K poznání světa člověk nepotřebuje nic, kromě vlastního rozumu. Jakákoliv zkušenost je zbytečná proto, že každá část světa (včetně lidské mysli) má z jasného důvodu naprosto stejnou hodnotu, jako jakákoliv jiná část. Pokud by měla vyšší či nižší hodnotu, způsobovala by nestabilitu, která nemůže nastat, protože nikdo nedokáže změnit nic, ani Bůh nedokáže změnit sám sebe.

Dynamika je statikou. Cokoliv se děje, děje se zároveň s opačným dějem a děj může nastat pouze s antidějem. To prakticky znamená, že se neděje vůbec nic. Řekneme-li však, že se nic neděje, zároveň se musí něco dít, dostáváme se tedy do nekonečna.

Svět je určitý stav, vržený do jisté hodnoty nekonečna. Hlavně proto, že z výše popsaného odstavce vyplývá, že pravdě se můžeme přibližovat věčně, nikdy jí však nedosáhneme. Vezmeme-li v úvahu stav nejobecnější, tudíž bytí, musí k němu existovat nebytí, které je jeho opačnou formou. Vznikly nám tedy dva stavy, z nichž ale nemůže existovat samostatně ani jeden, jelikož by narušoval princip rovnováhy. Nemůžou však existovat v jednom celku, protože nemůžou existovat vůbec. Musí proti celku, který tvoří tedy existovat jiný celek, který vyrovnává celek první. Proti každému celku musí existovat právě jeden necelek, aby nedošlo k existenci celku, ale k existenci a neexistenci zároveň. Tudíž svět je zároveň harmonický i neharmonický. Může však existovat pouze v harmonické podobě, tudíž se absolutním principem neustále harmonizuje z jakéhokoliv momentálního hlediska jednoho prvku je neustále dělen, aby mohly vzniknout nové stavy, které podléhají právě stejným principům, jako celky jim nadřazené. Celek však musí zůstat celkem, proto každý sebemenší díl celku je součástí vyššího celku, jinými slovy- nemůžeme nazírat dva principy

samostatně. Dva výše uvedené stavy nazývám intenzivní a extenzivní nekonečno, vztahy mezi celky a jejich částmi zvu valenční hranicí. Svět je tedy na hranici s dokonalostí, jaká je uváděna dříve v textu (předchozí pomocná tvrzení tedy mohou být opomenuta).

- Nalevo je symbolicky znázorněn stav zdánlivé harmonie protikladných částic, které dohromady tvoří nedokonalou dokonalost (napravo)

Ilustrace jsou pouze přibližné, určené na určité hranici nekonečna. Každá hladina obrázku nalevo obsahuje nekonečný počet obou polarit, ne pouze jedné, jak je znázorněno. Zároveň je nekonečná uvnitř i vně. K platnosti by navíc musel být uveden nekonečný počet jiných celku, které by stáli proti polaritě celku prvního a zároveň by muselo existovat ke každému stavu tolik proticelků, aby celek neexistoval, tudíž byl ničím a zároveň něčím.

Nedokonalost dokonalosti spočívá právě ve faktu, že každý celek má svůj proticelek. Jednotlivých celků je dosahováno podcelky, které se harmonizují vytvořením opačného protipodcelku tak, aby vytvořili absolutní stav. Tyto dva podcelky tedy tvoří zdánlivě harmonický celek, proti kterému však musí být vytvořen proticelek. Takto se děje u vnějšího i vnitřního stavu až do nekonečna, jak je přibližně znázorněno v kapitole „přibližná obrazová koncepce“.

Z hledisek samozřejmých těm, kdo tento princip pochopili je naprosto nemístné zabývat se stavy účelnosti jednotlivých věcí. To jednak proto, že jakákoliv věc je totožná s kteroukoliv jinou věcí, názor každého člověka má stejnou hodnotu a nic jako určenost věci k jednomu účelu neexistuje také proto, že by se objevila jakási subjektivita, která je mnou komentována v následující kapitole.

Nic se tedy nemůže dít úplně náhodně právě proto, aby byla zachována neharmonická harmonie. Zároveň se však může dít náhodně tolik věcí, kolik se děje zároveň věcí jim protikladných. Determinismus se tudíž stává indeterminismem a naopak.

Vyvrácení názoru spočívá v postavení se na komplexnější úroveň systému, což lze udělat vždy.

Jednoúrovňová tvrzení:

- Mít pravdu znamená pro člověka shodnout se na lži.
- Žádný názor se nedá obhájit, ale všechny se dají vyvrátit.

Dvouúrovňové tvrzení:

- Budeme-li tvrdit, že vesmír se nedá popsat principy nekonečna, budeme mít zároveň pravdu a zároveň budeme v omylu proto, že naše tvrzení podléhá systému, ale zároveň jej nemůže popsat.

IV. FÁZE KONFRONTACE

A, Pokus o odpovědi na Kantovy otázky:

1, Co mohu vědět?

Člověk nepochopí princip ne proto, že by nebyl schopen odhalit jej v sobě samém, ale proto, že je všeobjímající a intenzivně nekonečný. Je to proto, že jeho mysl by poznáním vytvořila automaticky novou sféru antipoznání, tudíž by člověk musel začít znovu odhalovat. Jakkoliv daleko by se dostal, stejnou měrou by méně věděl. Člověk tedy může vědět vše pouze za předpokladu, že vše neví, jakožto věčně ví, že nic nemůže vědět.

2, Co mám konat?

Člověk smí konat cokoli, nesmí si však myslet, že by mohl čehokoliv dosáhnout, protože je podroben neměnnému principu a konat nic znamená konat vše. Podobně jako u otázky „co mohu vědět?“ nastává problém neměnnosti. Při jakékoliv činnosti vzniká určitá antičinnost a jakýkoliv důsledek činů se mění ve svou opačnou podobu.

3, V co smím doufat?

V omyl.

4, Co je člověk?

Člověk je vesmír. Kterákoliv část vesmíru je člověk, stejně jako kterákoliv část člověka je vesmír. Vše je tedy obsaženo ve všem jen proto, aby vše nebo něco mohlo být ničím. Je-li tedy obsaženo něco v něčem, objevuje se tomu protiváha právě tak, aby vesmír mohl zůstat ničím, tudíž něčím.

Svět je sám sobě dostačující. Zároveň však není. Může existovat mnoho jiných světů, které jsou tvořeny skrze jejich neexistenci, která je věčná stejně jako jejich existence. Člověk se může domnívat, že něco je pro něj hodnotnější než to ostatní. Výsledkem však bude vždy okamžitá odpověď principu ohledně nepochopení, které se projevuje na problému s porozuměním světu.

B, Pokus o odpověď na ostatní základní otázky

Právo soudit

Člověk nemá právo soudit. Trestem za odsouzení je odsouzení principem. Souzením jiných soudí člověk sám sebe, protože všichni lidé jsou stejní, jsou tvořeni absolutním principem, nemohou svůj vývoj ovlivnit, protože je reakcí na vzniklý protivážný stav. Člověk se může pokusit odsoudit princip, soudí však opět sám sebe, protože stejný princip je v každém člověku, v každé části světa.

Svoboda

Člověk má svobodu ve svém konání do té míry, doku neporuší princip, tudíž se smíří s negativními důsledky svých pozitivních činů stejně jako s pozitivními důsledky svých negativních činů. Člověk může porušovat princip, pokud jej ovšem neporuší.

Národ, společnost versus jedinec

Společnost je jedincem a jedinec je společností. Neexistuje neuchopitelný duch národa, protože každý člen národa je národem a každý národ je členem národa.

Neporozumění

Konflikt vychází z nevěle pochopit princip. Na jednu stranu se jedná o akt pochopení principu právě proto, že svým jednáním člověk vyvolává dva druhy reakcí – reakci očekávanou a reakci opačnou. Před tímto principem se lidstvo snaží skrýt v úprku před skutečností, nevnímáním důsledků svých činů. Tímto opět potvrzuje princip, že čím dále uprchně, tím tvrději je stíháno.

Hodnota informace

Jakkoliv se kdo pokusí vysvětlit informaci, vzdaluje se od její podstaty uzavíráním definičního kruhu a rozrůstajícím se počtem antitezí, potřebného k jejímu vysvětlení. Vysvětlená informace může tudíž být pochopena buď stejně jako informace neupřesněná nebo špatně a tudíž nepřesně, což se projeví v důsledcích jejích aplikování. Právě proto zůstala Herakleitova argumentace nepochopena.

Zlo a dobro

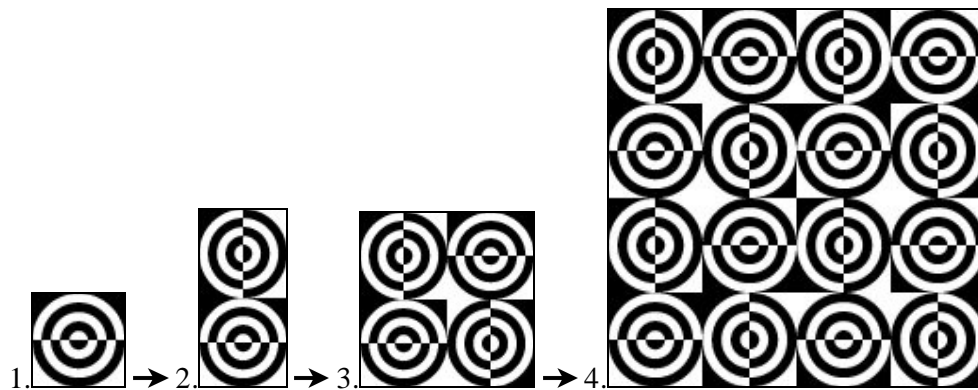
Přestaňte považovat zlo za zlo a dobro za dobro. Zlo je dobrem a dobro je zlem. Cokoliv zlého se vám stane, vychází z okolí stejně jako z vás. Toto zlo je vaší součástí a vyvolali jste ho dobrem.

Subjektivita a objektivita

Subjektivita je objektivitou a objektivita subjektivitou. Člověk však považuje subjektivitu za svou snahu uprchnout do hladiny dobra. To se mu však nikdy nemůže podařit. Proto je zřejmé, že lidská subjektivita je spíše omezeností, než subjektivitou. Lidé by tudíž měli přestat tvrdit, že mají subjektivní názor a začít uvažovat o své omezenosti.

V. PŘIBLIŽNÁ OBRAZOVÁ KONCEPCE

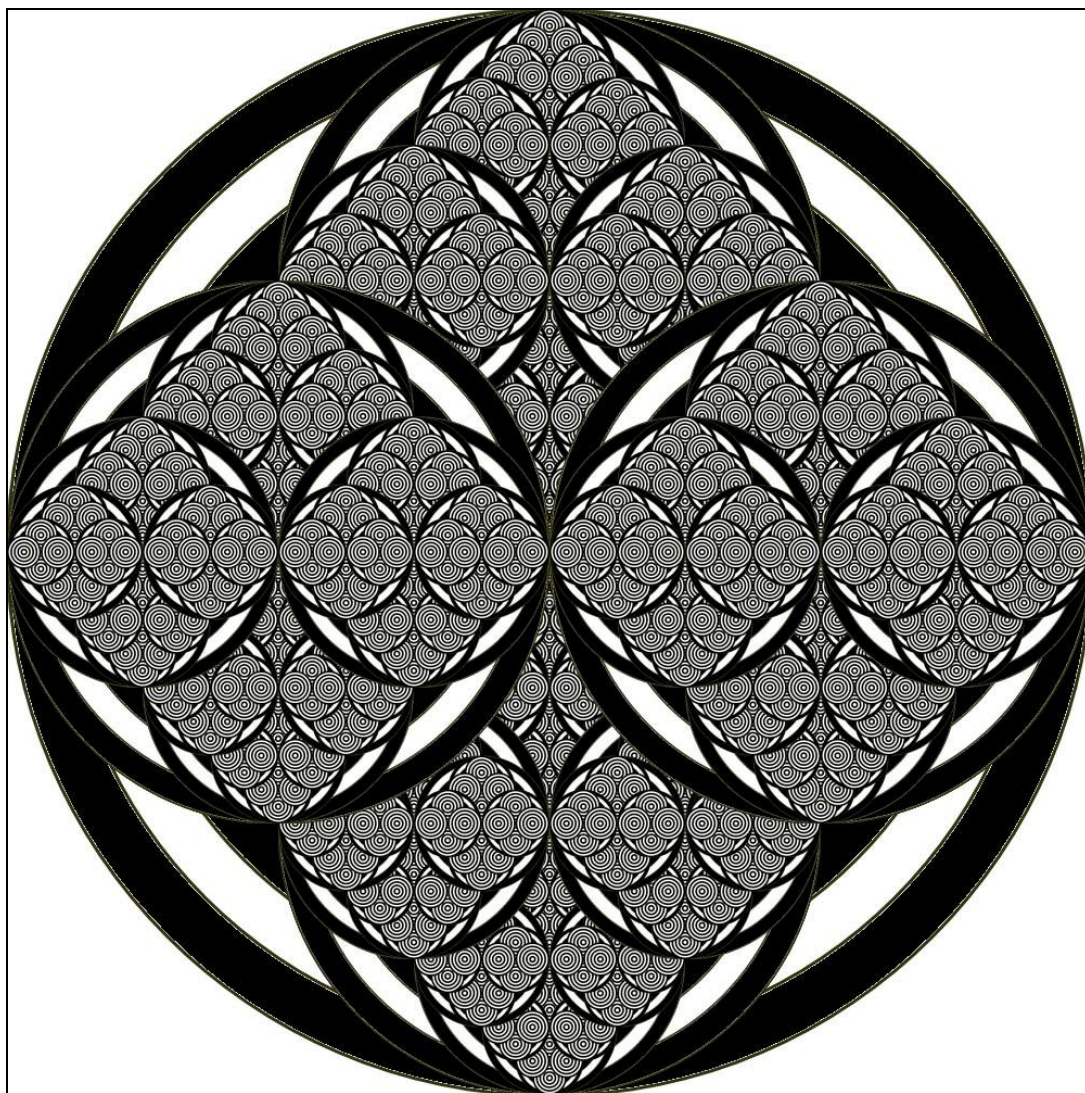
A,

- V první fázi existuje určitý stav, který se na první pohled může zdát vyrovnaný. Obsahuje však rozdílné uspořádání polarit (černá a bílá)
- V druhé fázi se stav částečně vyrovnává, stává se však zároveň méně vyrovnaný než v první fázi.
- V třetí a čtvrté fázi dochází k opakování děje podle stejného postupu, jako v prvních dvou fázích. Tento princip pokračuje věčně.

Považuji za podstatné zopakovat, že všechny tyto stavy jsou v podstatě stejné, a to jak v potencialitě, tak i v polaritě. Zobrazení však není a nemůže být přesné. Podtrhuji, každá fáze je jakoukoliv z jiných fází a vývoj neprobíhá v žádné časové prodlevě, protože je instatní,žádný a věčný, jak mu diktuje princip.

B,

- Druhý pokus o znázornění absolutního principu zobrazuje původní jednotku (tak jak je uvedena v druhé kapitole). Nejmenší jednotky jsou podrobeny částečnému extenzivnímu nekonečnu. Nejvyšší celek je podroben částečnému intenzivnímu nekonečnu. O nedokonalosti zobrazení svědčí mimo jiné horizontální linie prvků

v konfliktu s nepřesnou vertikální linií, protože jednotlivé prvky se navzájem překrývají. Zobrazení však není vnitřně ani zvenčí nekonečné, protože nepoužívám nekonečný papír, můj počítač nemá nekonečný výkon a člověk nedokáže uvažovat v nekonečnu. Je znázorněno pouze šest úrovní. Všimněte si také omezenosti počtu i uspořádání prvků.

VI. MAKRO A MIKROKOSMOS V INTENZIVNÍ A EXTENZIVNÍ PODOBĚ

Předpokládáme-li platnost mojí teorie, existuje k našemu vesmíru právě jeden protikladný vesmír, k těmto dvěma vesmírům existuje právě jeden celek složený z opačných vesmírů, oba celky však zároveň existují, musí tudíž být ke každému z těchto celků protikladný celek, aby byl zachován princip, a všech nekonečno vesmírů najednou tvořilo nic.

Uvažujeme-li však o vesmírech, musíme si uvědomit, že každá z nekonečně mnoha nekonečně malých částic tvořící jakýkoliv vesmír má svou protikladnou částici, k těmto dvěma částicím existuje právě jeden celek složený z opačných částic, oba celky však zároveň existují, musí tudíž být ke každému z těchto celků protikladný celek, aby byl zachován princip, a všech nekonečno částic najednou tvořilo nic.

Musí tedy nutně vzniknout vnitřní i vnější nekonečno a mezi těmito stavy existovat myslí souvislost, tedy návaznost jednoho nekonečna na nekonečno mu nadřazené a naopak.

Na závěr bych chtěl oznámit, že vyvracím veškeré své názory v jejich antipodobu, veškerá svá slova v slova jim opačná a zároveň obracím tento závěr v jeho protiklad, tudíž každý další celek vzniklý zpochybňuji....

Koho nyní považujete za temného filosofa? Herakleita nebo Aristotela?

Slova Bůh, vesmír, svět, kosmos, vše a nic jsou synonyma.

Jakékoliv synonymické výrazy se slovem princip se týkají téže věci.

dI. Filosofická kompatibilita tohoto díla

Každé tvrzení může být zpochybněno, jak prokázal Sokrates. Svět je a není harmonický, jak pravil Herakleitos. Svět se nekonečně přibližuje ideální harmonii, podobně jak to poprvé naznačil Platón, poslední filozof až do doby Imannuela Kanta.

dII.

V co věřím já? Věřím v to, že svět může být právě proto, že není. Že je příliš barevný na to, aby byl skutečný, ale zároveň příliš hmatatelný proto, aby byl iluzí. Věřím v Boha. Věřím v to, že každý člověk dostává to, co si zaslouží. Věřím v to, že bolest vede k poznání právě proto, že jako negativní fakt má pro mě pozitivní účinky. To však pouze do té míry, do jaké si je uvědomím. Neodhalený zbytek se stává problémem při mých pokusech odhalit pravdu.

Za nepřijemnosti způsobené chybami ve vyjadřování i v gramatice se předem omlouvám.

Na toto dílo se vztahují autorská práva.